

мѣстото си и се втурна къмъ орж-
дията. Обърна дулото на едно орж-
дие, насочи го къмъ акулата, при-
цели се и взе фитилъ.

Всички ние, които бѣхме на ко-
раба, замръхнехме отъ страхъ и ча-
кахме да видимъ, какво ще стане.

Раздаде се гръмъ и ние видѣхме,
че артилеристътъ падна при орждието
и закри очи съ дветѣ си ржце. Ка-
кво се случи съ акулата и момче-
тата, ние не разбрахме, защото за
една минута димътъ ги закри отъ
очитѣ ни.

Но когато димътъ се прѣсна надъ
водата, отъ вси страни се дочу най-
напредъ тихо негодувание, сетне то-
ва негодувание порасте и най-сетне
отъ всѣкъде се раздаде радостенъ
викъ:

Стариятъ артилеристъ откри ли-
цето си, вдигна се и погледна къмъ
морето.

Надъ вълнитѣ се люлѣеше жъл-
тиятъ коремъ на мъртвата акула.
Следъ нѣколко минути и лодката съ
моряцитѣ стигна при момчетата и ги
докара на кораба.

Лъвътъ и кучето.

Въ Лондонъ докарали диви звѣ-
рове. Показвали ги на хората и за
гледането вземали или пари, или ку-
чета и котки, които хвърляли въ
клеткитѣ, за да хранятъ съ тѣхъ
дивитѣ звѣрове.

На единъ сѣромахъ човѣкъ се до-
щѣло да погледа звѣроветѣ. Той
хваналъ на улицата едно куче и го
занесалъ въ звѣрилницата. Пуснали
го да гледа, а кучето взели и го
хвърлили въ клетката на единъ лъвъ
да го изяде.

Кучето свило опашката и се при-
брало въ единия жгълъ на клет-
ката. Лъвътъ дошелъ до него и
почналъ да го мирише.

Кучето легнало на гърба си, по-
вдигнало лапичкитѣ си и взело да
маха съ опашка.

Лъвътъ го бутналъ съ голѣмата
си лапа и го обърналъ.

Кучето скочило и се изправило
предъ лъва на заднитѣ си крака.

Лъвътъ го гледалъ, гледалъ, об-
ръщалъ си главата ту на една, ту
на друга страна и нищо не му
сторилъ.

Когато ступанинътъ хвърлил ме-
со въ клетката, лъвътъ изялъ ме-
сото, но кучето не докосналъ.

А вечерята лъвътъ легналъ да
спи. Кученцето легнало сжщо до
него и сложило главата си върху
лапата му.

Отъ него день кученцето живѣло
въ една клетка съ лъва. Лъвътъ
не го бутвалъ, ялъ си месото, оста-
вялъ и за кученцето малки кжсове,
спалъ съ него, а понѣкога дори
игралъ съ него.

Веднажъ въ звѣрилницата се явилъ
ступанинътъ на кученцето и го по-
зналъ. Той обадилъ, че кученцето е
негово и помолилъ да му го пре-
дадатъ. Ступанинътъ на звѣрилни-
цата искалъ да изпълни молбата
му и заповѣдалъ на слугитѣ си да
повикатъ кученцето навънъ. Щомъ
почнали да го викатъ, лъвътъ
настрѣхналъ и надалъ ревъ.

Кученцето останало при лъва и
живѣло съ него въ клетката цѣла
година.

Подиръ една година съ малкото
кученце се случило нещастие: то
се разболѣло и издѣхнало. Лъвътъ
престаналъ да яде, дълго време
душилъ и близалъ съ езикъ ку-
ченцето и го побутвалъ съ лапа.

Когато разбралъ, че то е умрѣло,
изведнажъ подскочилъ, настрѣхналъ,
почналъ да мѣта опашката си и да се
удря съ нея по гърба, хвърлилъ се